VISSZAJÁTSZÁS

sam’song

eljön
a hurrikán

a hurrikán
a hurrikán

szólt a
Big Ben
a bokáig érő
városban

a térdig
majd a
derékig
érő városban

úgy búgott
úgy kongott

dobogott
lobogott

a
Big Ben

óóó
a hurrikán
a hurrikán

(így énekelt, a dzsessz-klubba menet, Sam,
a néger, mikor észrevette, hogy a Temze
partján ólálkodó nem is tudom milyen fák
elmaradozó bőréből időnként csillogó fekete
verebek repülnek a Big Ben felé,
sistergő rajokban köröznek a repülőtér,
majd a város felett, a kongások
erővonalait követve a feltört levegőben.

akkor megsejtette, hogy a song-ban
a hurrikán-t bármilyen más szóval
lehet helyettesíteni, bármilyen mással...

persze óvatosan, mivel minden órát
a Big Ben után igazítanak)

egyedül

magyarázatok egy
lehetséges képhez

ha felnyitná
kék volna

izzó és hullámtalan

nem nyitja fel:
rejtegeti amíg teheti
árbocait

ha színekről kérdeznéd
azt mondaná
ha mondhatná
tisztaság
vagy azt hogy fél

és ő már tudná:
mindez így együtt
isszonyúan nevetséges

ne kérdezd hát a színekről

ha ismerőseiről faggatnád
de ne tedd
körbe mutatna a fákra
a madarakra
és azt mondaná egyedül van

ha közelednél hozzá
láthatnád őt
amint ujjai a
szél billentyűit keresik
hogy szétkiálthassa
ha tehetné
az eltékozolt mélységeket

ha utánamennél
megsejthetnéd
követ ő is valakit
és kezeiről nem tudnád
lefejteni a kezeket

ha hátramaradnál
olvashatnád szavait
kerítésekről kapukról
falakról fákról

soha soha
nem fogod
megfejteni
a jeleket

amikor minden egyidejűleg
történik, ablaküvegnyi távolságra
tőled, hátborzongató forgatagban:

hadjárat

el kell menni, tudod el kell menni,
reggel vagy este vagy mindegy mikor,
készületlenül és kétkedőn,

mint elfáradt ősfolyók medreitől
kísértett vándorok – – –

ajtóidat legyek csapkodják rád
és tüdődbe szüremlenek
az égzengések;

te viszont állsz, állsz,
villódzó gyapotruhában,
iszonyodva nincstelen voltod egyneműségétől

arcod rézkarc, fémlik
és az előtted levő nagy
hadjáratra gondolsz,

mikor *ellenedre* indulsz
a kéklő égtájak felé és most
van a legnagyobb esélyed a vesztésre

előbb a lehetőségek falai közül
lépsz ki, azután mentségeidet vétkezed le —
tovább haladsz, ki a hajnal
rongyaitól letörölt szemekből

egyre könnyebb és álmatlanabb
leszel, lebegni sincs már erőd

eldobsz mindent magadtól, vonultadban
a jelenlétet, a formát, a méreteket
DNS-láncaidat —

nyomaidat nem őrzi meg
a hó, a homok

nem fújja el a szél

partraszállás

a rózsa utcán hajnalonta
bíbor kaméleonok osonnak

elhúznak a harmatos sötét
fogatok a házrögök között
minden irányba

amíg nagy nyugtalan angyalok
vére kiömlik a háztetők
bourbon-liliomos cserepeire

alig éledezel még
mint kezdetben — teremtéskor

ömlik belőled az éjszaka
borostyán leve
s rád zúdul majdan
védtelen hóvirágmezők
titokzatos madrigálja

bármennyit lépsz
és akármilyen irányba

a kolomfülű* lehelete
arcodban déli szél

fanyar időlegességed
mély-kék törmelékei
havaznak

* Gantákarma, a halál démona

visszajátszás

I

laudetur!
a mindent megélt
békafejű temető-bolond

elmeséli eleidet — mondja
hajmeresztő kaktusztekintetével

éjszakánként megbízható ugyan
feljegyzéseid itt
fölöttébb zavarosak

párolgó szemekkel jöttek
és a 40 × 60-as
később bedeszkázott
ablakon át lesték
megtanultál-e mondjuk
éhen halni

annak rendje és
módja szerint röhögtek

a háttérben eloldott
szájkosarú bariton kutyák
néhány m^2 szélcsend

szemérmetlenül fehér
havak szorítása
akkor már tudhattad mi
a megdicsőülés hegye
ám ez végtére is
kimutathatatlan

II

másnap — nem lehettél
túl magas —
elvesztél a cserebogár
szemű szójában

F. I. és P.
torkaszakadtából hallgat

4—5 méter magas csonka
délutánok
és itt sehogy sem tudod
a képeket fegyelmezni

mondja
látta doberdo körül
vagy hol (don?!)
valamelyik nagyapádat
gondosan kifaragott
fehér lovakkal
és üres szekerekkel

később — már a tejúton —
a bakon — erre megesküszik —
isten ült mellette

III

később — még időben
valamennyien rokonok
rokonaid

ez befejezett tény

a 215—p/1955 számú
határozat értelme
ezúton hívjuk fel
és más utakon is
stb

a kivonat hiteléül
a pecsét a homlokodra
került

IV

néhány jobbfelsősarki
iktatószám év hónap nap
ennyi írtad

a jól ismert irányba
egyképpen konvergens számsor
in nomine domini!
az emlékek szivárványhártyáján

amerre magad is
egyszerűen befordulsz
a ködbe és
eltávozol
ennyi: élet — megfejthetetlen

kezedben a nagykabátba
varrt ismeretlen sorsok
bedekkere

elindulásod a jeleken már-már
korpaszományos toloncolás

mintha a következő utcában
gerendákkal kitámasztott
pincében lepuffffffffantanának

végre megtudod
termet homlok orr
száj áll arcszín hajszín
szemöldök megkülönböztető jegyek

ez volnál hát — hülledezel
eléd tárult tearcodon

mindez valahol a tűz eledele
a goromba férfiak otthonában
személyes arénád 2 × 1 × 3
bebámuló egérarcú fenevadakkal

látod elődeid falra mázolt
delirium tremens-látomásait

akik jóval hamarabb
borítékban érkezének
— in nomine domini —
végképp haza

az üvöltözéseket magad
hordtad ki a széteső
tífusszal telt küblikben

V

mindent úgy kell
tenned — mondod —
gondolnod mint ami
utoljára történik

meg ilyenek

elszéledt betűivel
fogatlan jósnő-vigyorgású
jegyzeteid

újabb lapok:
mátészalka nagydobos
majd ismét kolozsvár
nagyszalonta és
elvetemült néma férfiak
arca kezedben

a remegés amit letagadnál

háromhavonta két csomag
cigaretta valami szalonna
egy meleg szvetter ami
jól tudtad nem érkezik meg

és az ágyad köszvényes lábába költözött
tél

aludj aludj

a botladozó felhők
nem közeledő bőrkabátok
magyarázod valakinek
hogy ne üvööööööltsön

hogy magad is elhidd

VI

az az udvar
ahol elhallgattál 14 nevet

előtted a nagytestű komornyik
meztelen lábod körmeit
tapossa arcod előtt
pisztolyával ügyesen

az asztalon felbontott
neked címzett levelek

a módszerről ír értekezést
magyarázta — ha már értelmiségiek
közt vagyunk — fújta ki magát

te nem vállaltad

a test mivolta
a testé

mikor azonosul a létezés
minimumával
erőtelen mint
behavazott katonák

milyen árvák úristen!
szóltál este a melletted fekvőnek
halott volt kék
akárha egekbe lépkedne

füledet mellére tapasztottad
hogy hallj valami mást
valami leomló fák
mosolyán túlit

úgy aludtál el

VII

életutak bedekkere
kezedben

s a rememememememegés
amit letagadnál

a homályos
a jegyzetek

A KOR KERESZTÖLTÉSEIN
LEPKÉK VAGYUNK
SZÓTÁRI SZENTSÉGEK
RAGYOGUNK!
stbstbstb

elégsz a lapok
nyílvessző-suhogásaban

körbe-körbe sétálsz
leszegett fejjel
hátratett kezekkel

szapárifalva végvár

egyre szélesebb körben
a visszanézés
omlatag tonzúráin

ez az utolsó
kör
a robaj ló gének
utolsó éjszakája

elég már
elég már

engedjétek szabadon
a
metaforákat

VETKEZZETEK!

havazásba dermedt lovak

a fák
mindig a fák

visszatérnek mint
havazásba dermedt
lovak

kicserélt
gyémántszemekkel
gyémántpatákkal

az én lovaim azok ha látni véled
bennük a dolgok mély ragyogását
amint ismét elkerülhetetlen
a ránk mért napi elfogyatkozás
ingujjban félbeszakított táncokkal
félig mondott mindig kimondhatatlan
igazságokkal – – –

az én lovaim
ha átszűrődnek kristályokként
a völgyek felett derengő
ködszerű káprázaton
és feléd szállnak —
tüneményes ezüstméhek

azok a gyémántszemű
gyémántpatájú jelenések
– – – – – – – – – – – – – – – –

mikor egyre beljebb
haladsz a versbe

lásd önmagunkat sem
értjük már

csak állunk ott — túl
a szavak tükörzenéjén

távol a látványosságok
üvegálmú kertjétől

ahol a vers már
versen túli egyszerűsége

azonos forrásokból
felvérző gondolatoknak

abban az egyetemes
szertartásban

felismerjük magunkat
egymás messzire kéklő

sebeiben

felcserélés

a kezek
és a lábak helyébe

engem

és a kitakart anyag
magányának
kétségbeesett vonzását

a megfeszült test
helyébe
a félelem egyidejűségét
most és mindenhol
az utakon

szemei helyébe
a morajlás előtti
tengert

és a madarak távolodását
megtalált szigetek
felé

csak a kiáltás
maradjon övé
az elsötétedés
órájában

mikor a hang
elvegyül
a lehulló

.. a .
t …. o ..
m ……. o..
. k……
…..k……a
..l……..
……

S

I

fél arca hold
fémvirágokkal teleszúrkált

fél arca pillogó szitakötőő

álmaiban meglincselt jég-vigyorú tündérek
kitépett nyelvű manók
szappanbuborék-szemű toronysapkás
arasznyi emberkék

medúza-fenekű szentatyák

álmaiban süket zongorák
a hajnal tömegsírjaiba hullnak

II

a költő kedvese
Ó!: Ő!

belép egy óriási
mozivászon fehér kapuján
átcseréli cipőjét egy pár
sündisznóbőrűre

bekocogja az egész teret
mely csendes és jeltelen mint
a lappangó tüdővész

vörös maszkokat szegez
pálinkázó színészek arcára

a túlélés fintorai
köhintései
mozdulatait lásd valamiféle
készenléttudat teszi
szertartásossá

mintha márványlépcsőkön haladna
vagy vizet merne az elfüggönyözött keblű
repedezett éjszaka végtelen hordóiból

KISZEMEL és
BELÉD KÖLTÖZIK

III

a költő kedvese
naponta gyón és áldozik

szabadidejében arról töpreng
mi a szabad idő?

szabadverseiben arról
mi a szabad vers?

a költő kedvese szabadtéri gondolkodó:
otthontalan tehát mint egy mutatványos

IV

kicsi fehér szoba
a költő kedvese

gótikus magányú ablaktalan
európa kiontott zsigereiben

a töprengés tolldíszes hodálya

számbavehető összeegyeztethetetlenségeink
párbajának egyszemélyes színhelye

minden oldalról szamuráj-arcú
félelem tekint rád

önmagadba disszidálsz osonsz
sündörögsz mint egy patkány

az emlékezés fekélyes napja elől

V

elhullatott fekete-fehér 6X8-as
éveidből rekonstruál: megmutatkozol

1§. *(most)* v z
i s
gyorog

2§. *(most)* rohansz a vergődő ördögszekér
után bele ködök
ezüstös körmeibe

3§. *(most)* arcod behavazott
börtönudvar

lehetséges rákérdezések:
a). — MIKOR IS?
b). — MIÉRT IS?

tudatodba összefagyott 6 × 8-as stb éveid
lám — lábszárközépig a baromfiudvar fúvószenekara

a lekaszált vonagló lepkék
a csontig égett bábszínház

létezésed — ágyúpontosságú
fényképezőgépek rekeszes
levegőtlen sötétkamráiban

rád vetül „elrendez” a fény
a szándékokba villanó
jelenít
MEG hamisít→ ÉRVÉNYTELENÍT
másít

c). — MENNYI KÉRLELÉS UTÁN MARAD(T)
PONT EZ A MOSOLY?!
d). — HÁT A HOMLOK MÖGÖTTI
TARTOMÁNYOK
HÁBORÚJA?!

VI

a költő kedvese
tudja rólad
hogy szemerkélő estéiden egyedül vagy
egyedül mint egy világűrbe tekintő
kaffogó kompjúter

miközben meleg mongúzlevessel vár
és éktelen csendben új szavakról álmodik
melyek megóvnak az eltévelyedéstől
lobogó sörényű szavakról amelyek
rád lehelnek az idegenség hideg repülőterein

tudja rólad
hogy nem tekinted örökségednek
atyáid gipsz- ripsz- és moleszkin-hajlékát
a padlás görényhúgyos neszeiből alászálló
mahagóni angyalokat

hogy mindebből — fel nem soroltak
párolgó tömegét is beleértve —
csupán arra az idétlen bütykös
fakeresztre van szükséged
amire tudhatod felkerülsz

gyönyörű kék atlaszkabátodban
barikád-mellényedben

szarvasbőrbe rejtett gitároddal

akkorra tudnod kell azokat az énekeket

azokat
akkorra

VII

VEGYÉTEK EGYÉTEK
EZ AZ ÉN VERSEM
AMELY TIÉRETTETEK
MEGTÖRETIK

VIII

a költő kedvese: a költő kedvese

apró tengelyekre villogó
fémrudakra üveg
fogaskerekekre
hajtókarokra vaksi dugattyúkra
szereli szét
e l m e n t é b e n a
T
Á
JAT
T!É!!G!!!E!!!!D!!!!!
r e k e r
e s e
jelt adhatnál
az összeomlott bokrok vérkamráiból

letéphetnéd a bőrt magadról
hogy felfedezzen
FEL
hogy MEG- → ismerjen
RÁD-
mire megteszed
H a l O m SZ iv áR gÓ vÖ r Ö SSSS!
SZIROM
csupán

a történelem átrendezése

talán csak elmenekülsz
üveglovon

didergő árnyékod várfalakon
vagy felnégyelten a kapufőn

tested páncél alatt vérző
smaragd

a sisakrostélyon át
lassan elhullajtod magad

a vértezet fém-bársony
hideg szobái
kiürülnek

mintha paraszt verne makkot
mintha leájulnának a madarak
a foszladozó égről

megtelik az út sötét pora

tajtékkal és merénylettel
szűzsikollyal és fújtató tüdővel

üresen vigyorgó kalodával és karóba húzott lovakkal
vizigóttal és machiavelli-logikával
mocsárösszkomforttal és elmetélt torokkal
kitépett szittya nyelvvel és csillagfényű ráccsal

megtelik az út égig érő pora
veled
zsákba szednek kurjongatva

— *ő az!* — szól a fejedelem és
végre enni kezd
— *nincs többé!* — suttogja atyád

és a fal felé fordul

— *még visszajön!* — így anyád és
baziliszkusz-szemekkel a töredező
látóhatárt kémleli